

Хліб

Микола Вінграновський

Присвячую Корольову

З-поза чого, з далекого незгоддя, —
Заснув у глині шумерійський серп, —
Дорогою століть в очах мого народу
Іде на вітрі чорноплечий степ.

Дванадцятого квітня мій ровесник
Був хлібом посланий у чорне й золоте:
Не старіють на світі наші весни,
І наші очі сніг не замете.

Бо хліб — давно. Ми завжди в долі з хлібом:
І сивина, і молодість, і час.
Нас пам'ятає хліб: не снідять, не обідать...
Нас пам'ятає хліб: Дніпро тече про нас.

На краплю молитися всеокеанське море,
І мати біля груші, і вікно:
З руки із нашої себе зерно приоре,
Цілуєм колос — шлях свій ведемо.

Наш хліб — на скронях. Вірою і правдою.
І Революція, і Ленін, і — політ.
Не зрадою, а тихою порадою
Він любить нас. Він тут. Він є. Він — хліб.